

Він сказав їм:

«Життя є смерть, а смерть є життя.

Ті, хто проливає кров, пізнають найсвятіший з переходів, саму основу світу,

Перетікання метушливого життя у гниття й попіл.

Тим, хто воює за Неї, хто стає Її клинками,

Вона відпустить усі гріхи і проголосить найсвятішими з усіх святих.

І будете вічно жити поруч із Нею в Місті Клинків».

І заспівав:

«Ідіть за моря, діти,

До білосніжних берегів і мирних пілігримів,

Довга темрява чекає на вас

У тіні Вурт'ї».

УРИВОК З «ПРО ВЕЛИКУ МАТІР ВУРТ'Ю НА ВЕРШИНІ ІКЛ СВІТУ», БЛ. 556

1. Не буде марним

Долаючи третю милю підйому на пагорб, Пітрі Сутурашні вирішує, що джавратське сонце не таке вже й «тепле та приємне», як пишуть у туристичних рекламних буклетах. І тутешній вітерець він аж ніяк не порівняв би із «лагідним прохолодним доторком до шиї». І вже точно не назвав би ліси «запахними та екзотичними». Насправді Пітрі, вдвадцятье марно витираючи піт з чола, сказав би, що сонце «гарячіше за пекельний вогонь», вітер «зовсім відсутній», а ліси «повні істот з величезними зубами, при цьому їхнє бажання вчепитися в людську плоть не менше».

Він мало не плаче від радості, побачивши на вершині пагорба маленьку корчму. Підтягує свій наплічник і шкандибає до убогої будівлі. Його не дивує, що всередині немає нікого, крім власника та двох його друзів, адже острів Джаврат – курорт, і життя тут тихе й повільне.

Пітрі просить склянку води, і господар, виявляючи повну зневагу, неквапно її подає. Пітрі кладе на шинквас кілька дрекелів, через що господар чомусь дивиться ще презирливіше.

– Я хотів запитати, – каже Пітрі, – чи не могли б ви мені допомогти.

– Я вам уже допоміг, – відповідає господар і киває на склянку з водою.

– Так, ви дали мені попити, і я дуже вдячний. Але я намагаюся декого знайти. Друга.

Власник і двоє його товаришів дивляться на нього – їхні лица безвиразні, наче кам'яні.

– Я шукаю свою тітку, – продовжує Пітрі. – Вона переїхала сюди після нещасного випадку в Аладеші, і я приїхав, щоб вручити їй компенсацію, – оформлення документів тривало якийсь час.

Один із друзів власника – молодий чоловік зі зрослими бровами – кидає погляд на сумку Пітрі.

– Гроші привіз?

– Гм... е-е-е... ні, – затинається Пітрі, відчайдушно намагаючись вигадати на ходу правдоподібну історію для прикриття. «Шара багато чого навчила мене, – майнуло в голові. – Чому ж не навчила брехати?» – Маю тільки чекову книжку та інструкції щодо видачі грошей.

– Ну, так теж можна грошенята отримати, – каже інший. У нього така кудлата борода, що навіть рота не видно.

– Отже, моя тітка, – каже Пітрі, невисоко піднімаючи руку, – приблизно такого зросту. Їй близько п'ятдесяти, і вона дуже... як би це сказати... солідна.

– Товста? – запитує господар.

– Ні, ні! Ні, ні, ні, зовсім ні. Вона, – Пітрі вигинає руку, натякаючи на біцепс, який у нього самого відсутній, – міцна. А ще вона однорука.

Усі троє презираються й кивають, мовляв: «Ааа, ота, значить. Тьху!».

– Бачу, що ви її знаєте, – каже Пітрі.

Настрій у трійці остаточно псується, навіть повітря в кімнаті ніби гусне.

– Я так розумію, що вона могла придбати тут якусь нерухомість, – продовжує Пітрі.

– Вона купила пляжний котедж по той бік пагорба, – каже власник.

– О, чудово! – радіє Пітрі.

– І тепер не дозволяє нам полювати на її території, – скаржиться бородань.

– Як прикро, – співчутливо зітхає Пітрі.

– Вона не дозволяє нам шукати яйця чайок на скелях. Забороняє стріляти у вепрів. Поводиться так, ніби це її власність.

– Але ж так воно і є, – каже Пітрі. – Адже вона купила цю землю, ви ж самі розумієте, про що йдеться.

– Це не має значення, – каже бородань. – Земля належала моему дядькові Рамешу задовго до того, як вона її купила.

– Що ж, мені... Я поговорю з нею про це, – обіцяє Пітрі. – Думаю, зроблю це сьогодні ж. Прямо зараз. Здається, ви казали, що вона живе на тому боці пагорба. Це там? – Він тицяє на захід. Чоловіки не кивають, але він відчуває, що їхня самовпевненість дала тріщину, тож думає, що має рацію.

– Дякую, – каже Пітрі. – Широ вам дякую. – І задкує до виходу, нервово усміхаючись. Чоловіки мовчки витріщаються на нього, а отой, зі зрослими бровами, пасе очима його рюкзак.

– Д-дякую, – ще раз, затинаючись, бурмоче Пітрі й вислизає за двері.

* * *

Пітрі шкодує, що не уточнив формулювання «по той бік пагорба». Тепер він блукає звивистими стежками, а у пагорба, здається, «тих боків» незліченна кількість, і всі без жодних ознак цивілізації.

Нарешті він чує глухий шум океану і помічає невеличку напівзруйновану білу халупу, що притулилася до прибережних скель.

– Нарешті, – зітхає Пітрі.

Він спускається лісом все нижче, поки не опиняється на вузькій стежці: ліворуч – лісові хащі, а праворуч – моторошний стрімкий обрив. Обережно проходить цією стежкою кілька метрів, аж раптом у рокоті хвиль його вуха розрізняють якийсь шум у лісі.

Приблизно за двадцять ярдів перед ним на стежку виходить чоловік з корчми – той, що зі зрослими бровами. У нього в руках вила, націлені прямо на Пітрі.

– О-о-о... Вітаю вас знову, – каже Пітрі.

Позаду щось тріщить. Пітрі обертається і бачить на стежці за двадцять ярдів від себе бороданя, який розмахує сокирою.

– Е-е... добре, – каже Пітрі. Дивиться праворуч – там обрив, а внизу вирує море. – Що ж. Ось ми і зустрілися знову. Гм...

– Граші, – каже бровастий.

– Що?

– Граші! – рявкає той. – Віддавай гроші!

– Гаразд. – Пітрі киває, витягує гаманець і дістає звідти близько сімдесяти дрекелів. – Гаразд. Зрозуміло. Ось, тримайте. – І простягає їм жменю монет.

– Ні! – каже бровастий.

– Ні?

– Ні! Віддавай справжні гроші!

– Сумку, – командує бородань. – Давай сюди торбу!

– Скидай наплічник!

– Віддай нам сумку з грошима! – кричить бородань.

Пітрі повертає голову, дивлячись то на одного, то на іншого, і почувується так, наче перебуває в луна-камері.

– Але тут немає ніяких грошей, – каже він з дурацькою усмішкою. – Ось погляньте! Дивіться! – Він навпомацки відкриває наплічник і показує їм, що там тільки папки.

– Але ти знаєш, як їх дістати, – наполягає бровастий.

– Тобто?

– Ти маєш рахунок в банку, – пояснює бровастий. – І знаєш номер рахунку. Там купа грошей.

– Ціла купа! – вигукує бородань.

Пітрі дуже шкодує, що на ходу вигадав цю нісенітницю.

– Що ж... Ви... Я... Я не...

– Ти знаєш, як...

Але раптом бровастий затинається і починає верещати. Цей звук високий, пронизливий і такий дивний, що Пітрі спершу сприймає його за пташиний крик.

– Я знаю, як «що»? – запитує Пітрі.

Бровастий падає, продовжуючи верещати, і тут Пітрі помічає у нього над коліном щось червоне і блискуче, чого раніше там точно не було. Чоловік перевертається, і Пітрі бачить, що ззаду з його ноги стирчить арбалетний болт.

На стежці за кілька десятків футів від бровастого, який верещить, стоїть жінка. Пітрі бачить темне примружене око над прицілом величезного арбалета, спрямованого прямо йому в груди. У неї темне із сивиною волосся, скроні зовсім сиві, а засмагли, вкриті шрамами плечі виблискують на сонці. Арбалет вона тримає на скаліченій лівій руці – від середини передпліччя там прикріплено протез із темного дуба.

– Пітрі, – каже вона, – негайно, в біса, лягай.

– Гаразд, гаразд, – погоджується Пітрі й обережно лягає на стежку.

– Боляче! – кричить бровастий. – О, мої моря, як болить!

– Біль – це хороший знак, – каже жінка. – Це означає, що ти ще маєш мозок, щоб його відчувати. Вважай, що тобі пощастило, Ранджеше.

Бровастий знову кричить. Бородань тепер блищить від поту. Він дивиться на жінку, потім на Пітрі, потім на ліс ліворуч від нього.

– Ні, – каже жінка з арбалетом. – Кинь сокиру, Ґурудо.

Сокира з глухим стуком падає на землю. Жінка робить кілька кроків уперед, вістря зарядженого болта ледь-ледь зміщується – на дюйм.

– Здається, ти опинився у скрутній ситуації, Ґурудо? – зауважує вона. – Я ж казала вам обом: ще раз побачу когось із вас на своїй території – випущу ваші нутрощі подихати свіжим морським повітрям. А я ніколи не порушую обіцянки. Адже саме на дотриманні слова ґрунтується цивілізоване суспільство, хіба ні?

Бородань бурмоче:

– Я... Я...

– А ще я чула, Ґурудо, – продовжує вона, ступаючи ще один крок уперед, – що ти і твій друг заманюєте сюди туристів і грабуєте їх до нитки. Оскільки у вас таке розпливчате тлумачення приватної власності, я не здивована, що ви подумали, начебто можете продовжувати провертати свої обладки на землі, яка тепер належить мені. Але я не можу терпіти таке лайно. То невже мені доведеться встромити в тебе кілька дюймів сталі, Ґурудо? Може, тоді ти нарешті зрозумієш, про що йдеться?

Бородань мовчки витріщається.

– Я, трясця, тебе спитала! – рявкає жінка. – Куди мені вистрілити, щоб твій язик почав ворухитися, синку?

– Н-ні! – перелякано каже бородань. – Ні, не треба... Я не хочу, щоб в мене стріляли.

– Що ж, ти вибрав цікавий спосіб йти за своєю мрією, – продовжує арбалетниця, – оскільки тієї ж миті, коли твоя нога ступить на мою територію, я тебе підстрелю.

Пауза. Бровастий знову скиглить.

А жінка уже повернулася до Пітрі, який досі лежить на стежці обличчям донизу.

– Пітрі, ти зможеш підвестись і переступити через цього ідіота, який заливає кров'ю мою стежку?

Той підводиться, обтрушується й обережно переступає через бровастого, ввічливо прошепотівши:

– Перепрошую.

Далі жінка звертається до Ґурудо.

– Т-так? – несміливо озивається бородань.

– Ти можеш спуститися сюди, забрати свого дружка і відтягти його тупу дупу до халупи, тобто корчми, твого брата?

Бородань, секунду подумавши, погоджується:

– Так.

– Добре. Зроби це. Негайно. І якщо я ще коли-небудь побачу вас тут, не буду довго думати, куди стріляти.

Той обережно, тримаючи руки на виду, повільно спускається стежкою і піднімає свого друга, а далі вони вдвох, шкутильгаючи, спускаються, але, відійшовши на відстань близько п'ятдесяти ярдів, бровастий повертає голову й вигукує:

– Пішла ти в дупу, Мулаеш! І ти, і твої гроші!

І скрикує, коли за кілька дюймів від його ніг по камінню скрегоче болт, змушуючи його підстрибнути, що, мабуть, дуже боляче, бо перший болт все ще стирчить над його коліном. Вона перезаряджає арбалет, не зводячи з них очей, доки бородань не забирає свого друга, який не припиняє кричати, з поля зору.

Пітрі каже:

– Генер...

– Замовкни, – відгукується вона.

Мулаеш не рухається ще якийсь час. Через дві хвилини розслабляється, перевіряє затвор і зітхає. Повертається і дивиться на нього зверху вниз.

– Трясця, Пітрі... – каже генерал Тур'ін Мулаеш. – Якого біса ти тут робиш?

* * *

Пітрі не уявляв, яким може бути житло Тур'ін Мулаеш, але точно не очікував, що, переступивши поріг, побачить звалище винних пляшок і брудних тарілок. А ще багато загрозливих речей: арбалетних болтів, самострілів, мечів, ножів, а в одному з кутів – величезну гвинтівку з нарізним стволом. Цей новий винахід щойно став комерційно доступним завдяки збільшенню виробництва пороху. Пітрі знає, що військові вже мають набагато досконаліші версії.

Але найгірше – це сморід: схоже, генерал Тур'ін Мулаеш захопилася риболовлею, але ще не вирішила, що робити з кістками.

– Ну, так, трохи тхне, – погоджується Мулаеш. – Я знаю. Просто звикла. Від моря до будинку скрізь так пахне.

Пітрі хотів би заперечити, але йому вистачає розуму промовчати.

– Дякую, що мене врятували.

– Нема за що. У мене з цими хлопцями симбіотичні стосунки: вони вправляються в ідіотизмі, а я – у стрільбі по ідіотах. Тож кожен отримує бажане.

– Як ви дізналися, що треба туди піти?

– До мене дійшли чутки, що хтось з Аладеша ходить по узбережжю і розпитує про мене – нібито хоче передати мені значну суму. Я подобаюся одному продавцю на ринку, тож він повідомив мені. – Вона хитає головою, ставлячи пляшку вина на кухонну стійку. – Гроші, Пітрі. Міг би просто повісити на лоб табличку «Я – ідіот, пограбуйте мене, будь ласка».

– Так, тепер я второпав, що це було не дуже... розумно.